

GAZETA LITERARĂ

Anul III, nr. 42(136) - joi 18 octombrie 1956

ORGAN SAPTĂMINAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN R.P.R.

6 pagini 50 bani

Tradiție și cultură

— STEJARUL DIN NEGUEVICI —

Într-o dimineață de octombrie, strălucim Vestul Ucrainei. Era deasupra lumii un cer albastru ce-și amintea căldura și fiorii lacrimilor. Te bucurai cămpurile încărcate de belșug, iar în zări departe, departe, abia se profilau Carpații galileni. Piscurile păreau unceri mici cât măreț, alături apăreau în lumină și măreț, când se țereau la o parte de pe fața lor cețurile acelei neuite dimineți de toamnă.

Drumul larg trecea prin Stanislavov și Borislav, și se desțășura tot către Sud. Cu cât mergeam, ne uimeau grupurile de oameni. Era pelerinajul către Neguevici, locul de naștere al lui Ivan Franko. M-am închinat în sine-mi către oamenii gălții de sărbătoare, către frumusețea de clesțar a dimineții și către umbra feciorului de fier ce zimbise aceluiași soare, respinsese același aer tare. În niște toamne demult amurgite în cicluri.

Când am ajuns la Carpați, am intrat într-un tînuț de basm, cu zări zimțate de crește și brădele. Am coborât în pulberea drumului, și m-am descoperit, ajuns la jînta mea de pelerin. Am pășit cu sfială către locul unde odinioară se află grădina copilăriei lui Franko, și fierăria, unde foia, barosul și ni-covoaia cîntaseră în alt veac, și unde vor fi stat sub streșină oameni vechi, la sfaturi de seară. Pe locul acela, vremurile noastre recunoscătoare au ridicat un monument, să fie și pentru alte generații foc de pelerinaj și neuitare.

Împreună cu tîmnaș și prietenul meu Vladimir Pînov din Kiev, ne-am dus după aceea la un codru. Cînd, ne aflam în fața unui stejar magnific, cu vîrsta de mai bine de un secol. Era înconjurat cu un grilaj, iar pe o placă scrisă că acolo stătuse cîndva Ivan Franko și compuse o operă literară. În preajmă, ceva mai în adîncul codrului, un chioșc alb de mesteacă parcă

poțea drumușelii la o clipă de hodină și reculegere. Ne-am așezat pe o bancă, și am întins în jurul nostru, aculind cum susură codrul în tîmnaș, parcă istorisind prin ofări profunde, despre visătorul de demult. Mai erau și alți oameni de departe. Grăian înțec, ca și noi, sub marle arcade cîntătoare ale rămășițurilor.

Și tînd sub străvechii veșni din Neguevici, m-am gândit la una din marile virtuți ale popoarelor sovietice, la stima nefermă, la calul pentru valorile naționale, la venerarea amintirilor despre oameni și lucruri. Cred că în nici o țară din lume nu se păstrează cu mai multă grijă și simțime tot ce amintește pionișii culturii și civilizației. Plăci comemorative, monumente, statui, muzee, sînt răspîndite pe întregul teritoriu al Uniunii Sovietice, prin orașe și sate, prin toate locurile pe unde a trăit sau măcar au trecut cîndva gânditorii vremurilor ce ne mai sînt.

Mi-am amintit, sînd în chioșcul alb de mesteacă, cum la Palatul pionierilor din Leningrad am intrat în vîrful piciorului, într-o încăpere unde odinioară se zăreau ca dansase Pușkin. Sala aceea îi poartă numele și orice vizitator întrece mîcar o clipă între portretele vechi. Închindu-mă și pe mine, poet în tineretea lui splendidă, dîndu-mi în față o tablă a crîmnoșilor. În mîntă că în seara cînd am intrat în sala Pușkin, era viscol afară, un viscol mare năvălind din adîncul septembrie. Ferestrele zîngăneau ușor, și nu știu cum parcă au pornit deodată acordurile valșului. Din niște viori mărește, ale câtor rezonanțe ale înghîțitului pulberii ce în necontenit lucru. Într-o clipă, parcă a renăscut acolo secolul

Eusebiu Oamilar

(Continuare în pag. 4-a)

JEAN STERIADI

Studiu pentru compoziția „Hamlet din port”

CAROL POPP SZATMARY

„Tîrg la marie”

Discuția despre spiritul modern

DISOCIERI

N-are vrea să cedeze tentației — fi-
resc, pentru cineva care intră mai
tîrziu într-o discuție — de a
mă ocupa mai puțin de problema etic-
de clasificare a păterilor emise an-
terioare. Recitînd însă principalele puncte
de vedere mi se pare evident că e-
xistă riscul ca — din alte cauze —
să se repete ceea ce s-a întîmplat
anți trecuți în dezbaterile poeziei
noastre. Atunci problemele poeziei s-au
pus în discuție într-un mod nedefinit
de larg — așa cum s-a înfîșurat
controversa „despre lume și viață”.
Drept care participanții la dezbate
și-au depus, unul cîte unul, contri-
buțiile, mai fiecare însă pînd a e-
vita cu grijă să încalce teritoriul
celui alt. Discuția ductivă, ca pe
stadiu, pe coridoare diferite, a fost
fîrte armonioasă, dar n-a produs
prea multe scînteii.

Discuția despre spiritul modern a
devenit efectiv o controversă. Și to-
tuși, în acest stadiu al ei — am nu-
mărat pînă acum vreo nouă înter-
venții, dar pot fi mai multe — se
poate observa un paralelism. Mihai
Novicov remarcă în articolul lui că
Labis sau Liviu Călin au confundat
judecîli de existență cu judecîli de
valoare. Cred că observația aceasta
trebuie dusă mai departe și că de aici
ar fi cazul să pornim pentru a evita
situația bizară a unui concert în care
stîmbele aparțin la partituri diferite.
Spre deosebire de dezbaterile poeziei,
de astă dată s-a pornit de la cîteva
probleme concrete ale prozei noastre,
care mi se par de vitală importanță
și nu numai pentru proză. Dar concep-
tul de spirit modern se dovedește
deosebit de greu sesizabil și în mîc un
caz univoc.

Punînd cel dintîi problema — și
trebuie subliniat că are această bună
deprindere de a aborda cu inteligență
și finețe probleme noi — con-
vins pe bună dreptate de importan-
ța ei și vădit tîrziu că o singură
alunecîndu-i printre degete, Raicu a
început caracterizări evazive, con-
trastrînd cu obisnuita lui siguranță
analitică. Esitarea e naturală cînd
nu circuli pe o autostradă. Fapt este
însă că accepțiile în care a fost luat
termenul modern sînt diferite și pro-
blemele la fel.
De ceea ce discutăm? Să fie
vorba de renașterea vechii dispute „tra-
diție-inovație”? În acest caz, conside-
rațiile foarte clare ale profesorului
Vianu ar dovedi inutilitatea dezbate-
rilor într-o chestiune rămasă, în
limbile ei mari, fără posibilitate de
echivoc. Doar formele aberante ale

conservatorismului sau proleul-
tismului chimic pur, nedezghizat ar mai
putea susține menținerea exclusivă
sau abandonarea totală a creației ar-
tistice anterioare. Discuția ar fi în-
tr-adevăr inutilă, așa cum o consideră
profesorul Vianu care se întrebă:
„De ce atunci să reluăm vechea con-
troversă?”

Dar nu cred că Raicu a urmit
problema din dorința de a repeta
în haine moderne disputa dintre ulti-
mii umanisti și cartezieni. L-a tîrît,
pe el și pe alții, spiritul și înfîșă-
rea anacronică a unor opere scrise
în acești ani, rigiditatea cu care sînt
reproduse limbajul și procedeele lit-
terare ale trecutului, împrumutate
unor modele ilustre ori mediocre. La
conferința tîmnaș scriitorilor ori
Congresul scriitorilor, Aurel Rău și
Aurel Gurghiu au pornit de la a-
cîștig strambă paselam. Se poate dis-
cuta unilateralitatea exemplificațiilor,
dar faptele sînt evidente și e foarte
bine că au fost puse în discuție. De
aceia, cu toate bîlbelele inerente,
îmi pare att de bine venită discu-
ția aceasta, chiar dacă ea nu va lu-

mina în întregime problema. E un
necesar semnal de alarmă asupra
unui sterp academism, în care multe
talente se pot împotmoli.
Nu cred că în centrul dezbaterii se
afîcă nici problema, mai largă a epi-
gonismului. Avem din păcate destui
copiști cum îl numește profesorul
Vianu și chiar copiiști de copiiști.
E foarte important să revenim,
cum face Raicu, asupra sensului real
al ideii de a învia de la clasici, ori
asupra „terenurilor încă neumblate”.
Dar deși foarte strîns legate, proble-
ma originalității nu se acoperă deloc
cu cea a spiritului modern. Și asta
pentru simplul motiv că pot exista,
și practice există, tot atîtea poezii
și contrafaceri de factură modernă,
cît și de factură mai veche, conser-
vatoare. Nu putem despărți proble-
mele, nu ne putem mulțumi cu marca
„modern” lipsită de valoare și de or-
iginalitate, dar nu e bine să trecem de
la o problemă la alta, ca să nu tul-
burăm pe amîndoi.

Cea mai serioasă confuzie cred că
e
Silvian Iosifescu
(Continuare în pag. 4-a)

DINTR-O CĂLĂTORIE

O călătorie făcută de cînd în
regiunea Munților Apuseni mi-a dez-
văluit o sumedenie de lucruri. Printre
altele și faptul, cu totul senzațional,
că mai există un București pe lumea
asta, și anume un sat cu vreo cîte-
va sute de suflete, situat în apropiere
de Brad. Bucureștenii de-acolo știu
bine, de existența țării lor
mai mare, pe cînd acești nici nu bă-
nuiesc mîcar că un modest dualcat
al său poartă același nume.

Trecerea mea prin regiunea Mun-
ților Apuseni a umplut cu scrieri
mărunte două cartone voluminoase.
Acum le răsfoiesc și, ca să spun așa,
sortez impresiile culșese. Sînt multe
și feruște aceste impresii. Încă nu
știu în ce fel, și dacă, se vor orga-
niza din punct de vedere literar.
Dar sînt nevoia să aștern pe hîrtie,
pentru început, un material care, cu
sau fără halina literară, trebuie să
iasă în lume.

Carnetul de însemnări după care
transcriu, într-o oarecare ordine, cele
ce urmează — precizează locul și
data acțiunii: Sohodol, duminică 30
septembrie.

Mă simt dator să deschid o mică
paranteză pentru a arăta că Sohodol
e o comună tipic moșăscă, răz-
lețită într-o vale îngustă și pe co-
lînile pietroase ce-o străjuie. Peisaj-
ul, de o rară și sălbatică frumuse-
țe mai ales în acest sfîrșit de sep-
tembrie, are și o latură tristă, cu

care localnici sînt mai familiarizați:
natura are multă culoare aici, dar
puțin substanță. Grul, aldoma mul-
tor scriitori, nu se deplasează pînă
în locurile acestea, preferînd gîșurile
netede și însoțite. Numai caroful,
bun alpinist și destul de nepreten-
țios din fire, se acomodează cu stral-
tul subțire de cîisă care prin părțile
acestea poartă numele de „pămînt”.

Și încă oca: drumul comunal e
paradoxal de gloduros pentru această
„țară de piatră”. De aștîi, nu mai
vorbec: nici nu concep să urce
munții. Dar piatra e chiar în munții
în drept să aprobe un transfer cît
se poate de lesnicios.

Așadar, pe acest drum gloduros
care se desface dintr-unul mai mare,
ceva mai sus de Clujeni, am purces
cître Sohodol.

Mai era aînea care bătea acest
drum: tovarășul Ion Moga, deputat
în Marea Adunare Națională. Îl
întîlnisem cu două zile înainte într-o
altă comună, din același raion, pe
care-l reprezintă în Marea Adunare.
Destul am elate și suferind, depu-
tatul ține să fie în mijlocul aceluia
care l-au ales, și nu pregătă să bată
drumurile raionului pentru a sta de
vorbă cu el. Conștientizarea începe
mai tîrziu decît fusese anunțată. E greu
să faci o „mobilizare” într-o aînea-
nea așezare omenescă rîspîdită pe
dealuri. Și totuși, sala de clasă în
care se ține convîntuirea se umple
în cele din urmă. Adunarea n-are
nimic protocolar, oficial, e mai de-
grabă o întîlnire prietenească.

Cineva din sală se ridică și strigă:
„Bun venit, tovarășe deputat!” apoi,
cînd aplauzete conțenesc, ia cuvîntul
deputatul. Le vorbeste despre con-
strucția socialismului în întreaga
țară și despre forma specifică în care
se pot integra satele moștîi în efor-
tul comun. El arată că, unindu-se
în întovărișiri pentru creșterea vite-
lor și a oilor, își vor înlesni mult
viața.

Vă rog acum să luați cuvîntul.
Arătați-ne ce aveți de arătat” — a
încheiat deputatul. Oamenii nu s-au
lăsat mult rugați și au luat cuvîntul.
Oamenii s-au plîns de anumite a-
buzuri săvîșite de organele locale
și raionale la colectări, la prestații
etc. Dar dintre toate nemulțumirile
arătate de ei în mod deschis, cea
mai generală este aceea sîntîrită de
restricțiile impuse aprovizionării oa-
menilor cu cereale. Ca și ceilalți lo-
cualiori ai Țării Moșilor, sohodolenii

DISCUȚII Formarea limbii noastre literare

Așa cum am mai mărturisit și altă-
dată, discuția privitoare la for-
marea limbii noastre literare
mi-a oferit de multe ori motive de în-
gînorare. Am avut sentimentul că ne
lămurim pe loc și că, de vreme ce fie-
care dintre participanți se îndărătni-
cește să rămîină pe poziția lui, nu mai
putem spera stabilirea unui acord.

Întîi însă că într-o zi soarele nădej-
dii a izbucnit să risipească norii pesimi-
stului meu. Zi memorabilă: 19 Iulie
1954, cînd „Gazeta Literară” a publi-
cat articolul tovarășului academician
Al. Graur, articol în care, vorbind des-
pre „Baza limbii noastre literare”, sa-
vantal lingvist scria între altele:
„La noi, lucrurile s-au petrecut ca
peste tot: un dialect, cel munteanesc, a
obținut întâietatea, la început grație
primelor noastre tipăriți, realizate de
Coresi în regiunea Tîrgoviște-Brasov,
apoi grație prestigiului cîștigat de
București, orașul cel mai mare și ca-
pitala țării unite”.

Tov. Al. Graur declarase în alte îm-
prejurări că la baza limbii noastre lit-
terare stă, nu graiul țipăriților coreșie-
ne, ci acela al producătorilor populari,
sau mult anterioare secolului al XVII-lea.
Am arătat într-un articol cît de neîntre-
mîiat este această părere și nu am în-
țeles de a-mi exprima bucuria că, în
sfîrșit, tov. Al. Graur a îmbrățișat con-
cepția justă. Vedem în „convertirea”
d-sale grăbire rezolvării problemelor
care ne preocupă, cu att mai mult cu
cît, în acest înțeles, între tov. Al. Graur
și mine nu există altă divergență de
opinie.

Bucuria mi-a fost însă de lungă
durată. În ziua de 30 august 1956, „Ga-
zeta Literară” a publicat un nou articol
al tovarășului Al. Graur. În care ace-
lă lătră să revină asupra cuprinsului ar-
ticolului precedent, declară că l-am în-
țeles greșit, că el nu „s-a convertit”.
Îmi pare foarte rău că mi-am făcut
uzul și îmi pare și mai rău că, în loc
să-l văd apropiindu-se de adevărata so-
luție, tov. Al. Graur îmi apare depăr-
tîndu-se tot mai mult de ea.

Oricît de mult aveți să flu mîhnit
și oricît de gîtuș ai voi mi s-ar fi lîvit
în cale, declar că înțeleg să duc mai de-
parte acțiunea de „reconvertire”, așa
puține spun: de „reconvertire” a tova-
rășului Al. Graur. Cu alte cuvinte îmi
sîu angajamentul să-l convîng pe tov.
Al. Graur ca, subscrind și acum cele
scrise în „Gazeta Literară” din 19 lu-

lei 1956 (vezi citatul de mai sus), să
renunțe la cele afirmate (aproso de a-
ceiași problemă) în „Gazeta Literară”
cu data de 30 august 1956. Și am temel
să cred că-l voi convinge, fiindcă cel
mai recent argument invocat în favo-
rea tezei d-sale este cu totul străin de
problema în discuție.

Întrebările care se pun în legătură
cu originea limbii literare rominești
sînt următoarele:

1. Care grai stă la baza limbii
noastre literare?

2. Ce împrejurări au înlesnit fixa-
rea culturii grai ca punct de plecare
al limbii noastre literare?

La prima întrebare nu există alt răs-
puns decît: graiul care stă la baza lim-
bii noastre literare este acela prezent
în țipărițurile lui Coresi. Acesta care
vorbec despre „dialectul munteanesc”
ca bază a limbii literare comi o ero-
are. Graiul munteanesc are particularități
care, într-adevăr, se oglindesc în limba
cărților coreșiene; la acestea s-au mai
adăugat însă și trăsături ale altui grai,
fapt explicabil prin aceea că țipăriții
și traducătorii (Coresi și colaboratorii
săi) nu erau tot munteni, ci și arde-
leni. Graiul cărților lui Coresi coreș-
punde unei fuziuni a graiurilor din su-
dului Ardealului și din nordul Munteniei.

La a doua întrebare răspunsul este
tot unul singur: Spre deosebire de tex-
tele bisericăști anterioare lui Coresi,
manuscrite răspîndite în puține ex-
emplare, țipărițurile coreșiene s-au
bucurat de o foarte mare circula-
ție, atît peste munți, cît și
în Țara Romînească și în Mol-
dova. Coresi a țipărit cît puțin
10 cărți rominești în 20 de ani,
și vreme de un secol, poate și
mai bine în unele locuri, țipărițurile
lui au beneficiat de exclusivitate.
Această răspîndire a cărții în-
părate, este primul pas spre stabilirea
prestigiului graiului coreșian, punct de
plecare al limbii literare rominești.

În loc să-și pună aceste întrebări, la
care nici d-sa — pe cît știu — nu ar fi
dat alte răspunsuri, tov. Al. Graur în-
troduce o temă nouă, care ne depărtează
de subiect.

Greuzem că sîntem de acord cu toții
asupra definiției limbii literare și că
nu ne mai rămîne decît să-l urmărim
evoluția începînd cu izvoarele ei; tov.
Al. Graur încearcă însă să dea o nouă
definiție limbii literare, capabilă să jus-
tifice teoria d-sale despre vechimea
bazei limbii noastre literare.

Îată cum se deslășoară raționam-
tul tovarășului Al. Graur:
Limba literară este un aspect mai
îngrijit decît al aspectelor simultane ale
unei limbi. Limba în care erau compuse
operele artistice orăle, producțiile popu-
lare, era mai îngrijită decît limba con-
versației obisnuite. Deci limba în care
apar aceste producții populare este o
limbă literară; prin urmare la baza lim-
bii literare de astăzi stă limba literară
străveche, a producțiilor populare.

Cred că eroarea tovarășului Al.
Graur începe cu prima frază. Fîndcă
d-sa vrea să definească limba literară
cu numai una dintre trăsăturile ei carac-
teristice: aspectul „îngrijit”, neglijînd
trăsătura cea mai importantă: aspectul
„normal”. Limba literară are în vedere
nu ce-i frumos, ci ce-i corect, corect din
punctul de vedere al normelor stabile
și acceptate printr-un consimțămînt, tă-
cut sau exprimat, în orice caz mani-
festat în scriere sau în vorbire de o
colectivitate. Ceea ce e corect poate să
fie frumos, ceea ce e frumos poate să
fie corect, dar există forme de expri-

Petre Solomon
(Continuare în pag. 4-a)

J. Byck
(Continuare în pag. 2-a)

La ce lucrează scriitorii

De vorbă cu Lucia Demetrius

Ne-am adresat tovarășei Lucia De-
metrius, cerîndu-i să ne vorbească des-
pre lucrările pe care le are acum pe
masa de lucru, ca și despre proiectele
sale de viitor.

— Ce ne-ați putea spune despre ac-
tîvitățile dumneavoastră actuală de tă-
rîmul dramaturgic?

— Am scris încă din vară o piesă
asupra căreia revin acum, cîntînd o-
limbunătățesc, s-o defineșc. Piesa se
întîlnește „Arborele genealogic”. Ea
aduce în fața spectatorului oameni și
aspecte din lumea aristocrației din în-
te vreme, reliefează cîteva portrete ale
unor elemente recuperabile — foarte
puține de altfel, — se oprește în
mod special asupra unor personaje
care intruchipează demagogia în mo-
dul cel mai desăvîrșit și le prezintă
jînglind cu noțiunile de „democrație”,
„dragoste de patrie”, „devotament ne-

țărîmuri”, „sacrificiu de sine”, „dezin-
tereseare” etc. Această temă majoră a
piesei se împletește cu un alt fir
dramatic important, în care descriu o
poveste de dragoste. Subliniez faptul
că rezolvarea conflictului se face în
favorearea optării pentru idealul etic,
prin ruperea cu tot ce ține de balastul
antiman și degradant al moralei ve-
chii societăți.

— Aveți în pregătire și lucrări în
proză?

— Da. Pe lângă aceasta mîi ocup
și de unele nuvele, în primul rînd de
o lucrare ceva mai amplă, intitulată
„O istorie din epou mediu”. Intențio-
nez să descriu în această nuvelă cum
în mijlocul evului mediu începe să în-
florească omul Renașterii și desigur,
al renașterilor viitoare. Este însă
vorba de o nuvelă alătură deocamdată
într-un stadiu de documentare, de cer-
cetare a atmosferei, a împrejurărilor
epocii și a fenomenelor sociale carac-
teristice evului mediu. De asemenea,
dintre altele, mai lucrez și unele nuvele
de mai mici proporții, dintre care aș
putea numi acum „O vîndecare mira-
culoasă”, sau „Altundeva”. M. D.

— Ce ne-ați putea spune despre ac-
tîvitățile dumneavoastră actuală de tă-
rîmul dramaturgic?

— Am scris încă din vară o piesă
asupra căreia revin acum, cîntînd o-
limbunătățesc, s-o defineșc. Piesa se
întîlnește „Arborele genealogic”. Ea
aduce în fața spectatorului oameni și
aspecte din lumea aristocrației din în-
te vreme, reliefează cîteva portrete ale
unor elemente recuperabile — foarte
puține de altfel, — se oprește în
mod special asupra unor personaje
care intruchipează demagogia în mo-
dul cel mai desăvîrșit și le prezintă
jînglind cu noțiunile de „democrație”,
„dragoste de patrie”, „devotament ne-

Teatrul lui M. Sorbul

Apariția în două volume, a Teatrului lui
Mihail Sorbul, la Editura de stat pentru
literatură și artă, ne-a adus bucuria regă-
sirii unor opere preluate, dar peste care începuse
să se lase negura uitării, deoarece de mulți ani
de zile nici editurile, nici teatrele nu se mai gin-
diseră de la publice sau să le reprezinte. Este
destul de cîndată soarta lucrărilor literare, cu
oscilațiile ei, chiar în rîstimpul de viață al unei
singure generații. Vilva sîmțită de opera unui
scriitor poate să se liniștească în asemenea tă-
mără înăcșîrîrului nou de oameni, apărut între timp,
nu-și mai poate face o idee limpede despre ce
a însemnat acea operă pentru contemporanii ei.
Este ceea ce s-a întîmplat cu lucrările dramatice
ale lui Mihail Sorbul. Cea dintîi dintre acestea,
Eroi noștri, apărută în 1906 și iscălită M.
Smolsky, comedie de moravuri, cu zărnăși mili-
tari, politicieni în devenire, la ieșirea doră,
a burgheziei de la începutul veacului, personaje
franțuzite și foarte imorale, nu putea lăsa să se
prevadă scriitorul de mai tîrziu decît prin îndră-
zneala situațiilor și a dialogului, poate și prin ace-
lă amestec al morții în comedia vieții, care trebuia
să dea roade memorabile mai tîrziu. Sorbul a în-
ceput de atunci a trăi ca ziarist și secretar literar
al unor formații teatrale. Perspectivele lui s-au
deschis și luminate în momentul cînd a aflat un
prețuior activ în profesorul Mihail Dragomirescu,
directorul revistei Convorbiri critice, Mihail Dra-
gomirescu, om cu neîzgîdui devotament pentru
cauza literaturii și care recunoscuse principala
mistună a criticului în descoperirea și promovarea
tînelor talente, era și autorul unui sistem
estetic care îl îngăduia aprecierile cele mai entu-
ziastice cu privire la autorii descoperiți de el. Con-
temporanii au arătat o anumită rezistență față
de sentințele care-l alăturau pe Sorbul de mari
nume ale literaturii universale, dacă nu cumva
îl puneau deasupra lor, dar au fost nevoiți să
devină atenți față de opera unui scriitor despre

care se putea vorbi pe un ton ridicat, cu o în-
sistență a aprecierii oarecum provocatoare. Era
singurul mijloc de a risipi indiferența generală
și este foarte posibil ca Mihail Dragomirescu
să fi vorbit de sus, să fi îngrozit voca și să fi
manevrat superlativul numai pentru a desfundă
urechile surzilor și pentru a trezi pe adormiți.
Ceva se opunea însă lesnicioasei și ferocitei
dezvoltări a carierei dramatice a lui Sorbul.
Apăruseră piesele într-un act, cu temă istorică,
Pravnicul calcilor și Săracul Popă, dar nici una
din ele nu putuse găsi drumul scenei. În 1912,
Sorbul dă o compunere dramatică mai întinsă,
drama în cinci acte și în versuri Letopisești.
Dragomirescu și discipolii lui, Ion Trivale, sub-
liniază puternic evenimentul. Porțile Teatrului
Național rămîneau însă închise. Ce se întîmpla?

Însemnări

Este interesant de a privi cazul cu ochii oame-
nilor de atunci. În toate aceste producții ale
ciclului istoric, înghebat numai în clișiva ani de
tîmnaș scriitor, Ion Trivale descoperă un „rea-
lism înșisiv”, o „viziune pătrunzătoare și brutală”,
o „viziune dramatică a acțiunii și a limbii”.
Parcurg contribuția lui Trivale, reproducă în
volumul Cronici literare din 1915, numai cu un
an înainte de moartea criticului prin cel dintîi
glonte al războiului, și mă opresc la fiecare cu-
vînt al caracterizării lui. Recunosc în ele o me-
todă și un vocabular care nu-mi sînt străine. Me-
todă este a lui Mihail Dragomirescu. Pentru fos-
tul nostru profesor, lucrarea criticii con-
sta dintr-o operație de predicativizare, cum se
zice în manualele de logică, adică din găsirea

umor opite, nu prea numeroase pentru el, fînd-
că le clasificase și rînduise într-un tablou în care
se puteau adăpăși toate felurile talentelor tre-
cute, prezente și viitoare, pînă la sfîrșitul lumii.
Epiteta înșisiv mi-e cunoscut din vocabularul
critic al maestrului, pătrunzător, brutal și dras-
tic, dezvoltat pe cel dintîi. De altfel, Sorbul a con-
firmat caracterizarea și-a explicat el singur este-
tica, declarînd odată redactorului unei foi literare
venit să-l interviueze: „Natura, spunea Sorbul, este
sinceră și puternică... oamenii sînt ipocriți și fug de
ea... Vreau să dezbrac omul de haina perfidă a
civilizației și să-l așez gol în fața naturii”. A-
ceste cuvinte, amintite de introdătorul noli e-
diciții, Florin Tornea, ne pun la dispoziție motivele
dificultăților cu care a avut de luptat Sorbul la
începuturile lui. Se poate spune că epoca îl
rezista, și susținătorii lui, puțin dar activi, se
entuziasmasu pentru ceea ce în alte literaturi al-
cunelă materia explozivă în operele unui Zola, a
unui părți din teatrul lui Ibsen sau Gerhardt
Hauptmann, în operele multora dintre scriitorii
nordici, avea viziune fără Huzi a omului înțeles
în datele elementare ale ființei lui, în pornirile
temperamentului și ale întocmirii lui fizice, care
n-a fost niciodată altfel prezentată decît tot ca
un rezultat al vieții sociale, deci avea înțelegere
a omului și a societății înșisind un pas înainte
cître adevăr, un act de sfîșiere a convențiilor și,
desigur, a conveniențelor liniștitoare, format în
munca științelor moderne și pe care nu-l putem
numi naturalism decît dacă vrem să-l simplificăm
și să-l legăm cu reprezentări devenite corroborate.
Istoria era privită, în dramele lui Sorbul, prin
prisma noliilor categorii. Apăreau astfel un Vlad-
Teșu, un Mihail-Viteazul, în imagini înzestrate
cu un adevăr nou. Drama istorică se stabilise ca
un rod al romantismului, adeseori ca un produs

Tudor Vianu
(Continuare în pag. 4-a)

Studii închinare figurii comunistului

Mărturisim de la bun început că discuțiile purtate de atâtea ori prin paginile publicațiilor noastre asupra modului cum trebuie creat eroii pozitivi, nu s-au părut inutile, incompatibile cu stadiul actual al esteticii marxist-leniniste...

problematice, născut din modul în care a fost înțeles eroii înaintați în literatura sovietică. O reconsiderare, pentru că V. Ozerov, în perspectiva anilor și a noilor cuceriri ale științei marxist-leniniste, întreprinde o utilă și serioasă cercetare a principalelor opere în care figura comunistului s-a aflat cea mai potrivită și artistică înfățișare...

dinsul în frazeologie găunoasă și lozincă. Accentele patetice de care aminteam nu suprimă aprecierea judicioasă, iar pasiunea și dragostea pentru anume opere și scriitori nu duc la trecerea cu vederea a slăbiciunilor evidente pentru un critic formal. Și, în această lăbimare strâmbă între pasiunea și luciditatea critică, vedem unul din principalele merite ale volumului.

mentului semnificativ. Miștoacele lui Ozerov sînt, deșigur, numeroase, dar toate se subsumează unui principiu comun pe care l-am numit integrarea în obiectul analizei, strădania pentru deținerea particularităților concrete care caracterizează opera literară. Ozerov nu se conduce după dogme prestabilite și nu și-a construit un tip de eroi comunist care să servească drept termen de comparație pentru personajele operelor literare analizate...

V. Ozerov: „Chipul comunistului în literatura sovietică”, Editura Cartea Rusă, 1956.

VITRINA CU CĂRȚI

G. CALINESCU: „Trei nuvele”

Surprinderea unor figuri semnificative ale istoriei în trăsăturile lor concrete, revelatoare, în ceea ce au este mai caracteristică a constituit dintotdeauna din încercările hotărâtoare ale virtuților postrevoluționare ale scriitorului. De felul în care acesta a știut, bazându-se pe datele obiective ale unor vremi trecute, să folosească ficțiunea pentru a realiza reliefat înedit al unei individualități umane autentice, a deplina expresivitate artistică a unui înalt mesaj de idei. Volumul intitulat „Trei nuvele” al academicianului George Calinescu pare să verifice odată mai mult valoarea acestor două metode.

M. BOGDAN

CEZAR PETRESCU: „Aurul negru”

„Mănăste române. Amare române. Deșănate române. Așa își caracterizează Cezar Petrescu în pasajele de morală, forța convingerilor care-l înflăcărează pe eroul său, tocmălește adâncitatea emoției, a trăirii unui sentiment puternic. Sesizarea specificului individual al personalității poetului Ion Călina permite cititorului să pătrundă în tîmbele gândurilor și a mișcărilor eroice dintr-un act de sinceră militanță în revoluția din Muntenia anulului 1848.

IORDAN DATCU

Construcția romanului, bazată pe mai multe planuri, reușește să înfățișeze dramatic diferențele medii sociale, bogăția personajelor și problemele. Scriitorul intervine lămură lui Zaharia Duhă, a tîmbele și a lui Toader Precup, ceea ce îl îndreptățește să spună că este un roman în literatura noastră, într-o operă înfățișătoare a actului revoluționar în domeniul petrolierului — cu toată barba ei, în goana după scapare și profit. Romanul nu prezintă în trăsături vi-guroase faună capitalistă de solul lui Jordan Hagi Jordan și Reginald Gibbons, precum și slugile lor, prefectul Emil Sava și inginerul Dinu Grințescu.

Formarea limbii noastre literare

(Urmare din pag. 1-a)

nare corecte și banale, după cum cunoaștem manifestări frumoase neconforme cu normele limbii literare, deci neocorecte din punct de vedere al limbii literare.

Am mai arătat aci că, oricît de frumoase sînt povestirile lui Creangă, ele nu se pot cita ca modele de limbă literară, fiindcă într-însa abundă regionalisme și creații personale. Afirmăm totuși că, deși în limbă literară este surprinzătoare. Ea nu se verifică pe nici un petec de pîmînt locuit de oameni, nici astăzi, nici — cu atît mai mult — altădată. Dimpotrivă, istoriile literare citează manifestări literare dialectale, regionale, chiar argotice, de o mare valoare artistică, create unele în-totdeauna în căutare societate, nu se putea vorbi încă de existența unei limbii literare, altele chiar după apariția conștiinței unei limbi literare și chiar după „fixarea” unei limbii literare.

„La Chanson de Roland” (secolul al XI-lea) nu e compusă în limbă literară, ci într-un dialect de frontieră. Chiar dacă înregistrați vechile străvechile noastre producții populare, dar dacă e clar că în creațiile noastre literare se oglindesc manifestări ale artei populare, nu putem recunoaște în limbă producții populare baza limbii noastre literare. Și asta din cauză că limba producțiilor populare nu este unică, ci de o varietate infinită.

„Dzis-ai, bad'e-și dzis, cin'e, Ca n-ai dragă ca pă min'e. Dacă merit la făgădău, Ești două-n drumu tău, Le iubești în butu mînu, Tu gînești că-mi pare rău.”

„Dăta frunza, dăta tarba, Da-că e neica, jeaba. Pe desupra case mele Trăc-un stol de rîndunele Nu e stol de rîndunele Sin dragostile mele.”

(Gralul nostru)

„Frunzuliță ghioara, A lococ este dragostea; Mai bine să-i muști. Dă cînd eram copil mic, Că pleacă dă la rîmnic. Lăsați rîmnicu-nloriți Și i-am găsit vestejii, Dă că chidă năpădiți.”

(Gralul nostru)

„Strigă Mihu d'in l'emniță, N'im-ne-lume nu-l aud'e, Numa dragă maică-sa D'in pragu vecină-sa, Maică-sa iute merta Și pa Mihu intrăba: „Ce bai, Mihu d'e tot strig?” „Da io, maică, dîru ce strig?” „Du-te la domnu Ispan, Și tu, maică îl intrăba: Scolobzi-m-u, potopli-m-u-o?”

(G. Alexici)

Un text din Ardeal: „Dzis-ai, bad'e-și dzis, cin'e, Ca n-ai dragă ca pă min'e. Dacă merit la făgădău, Ești două-n drumu tău, Le iubești în butu mînu, Tu gînești că-mi pare rău.”

Bădiță d'e-mi pare rău Ușce-mî-nă strănu mînu Ca iarba pă lîngă tău.”

(V. Onișor)

In sîrșit, un text din Moldova:

„Foai verdi neulșii, Am on drum ș-o cărărușă, Nici pî dial, nici pî costliș Păr la puicula-n-uș. Dugmăni so s-fătuți, Că răsuș n-o-ngrădiți, Nici pî par, nici cu neuli Numa cu cuvînti greli. Da-o-ar Dumnițădău on vînt Și pî gardu la pîmînt Și n-râmi nișu parț Ca si n-îjpli dumpani.”

(Contemporanul, 1945)

Cele mai multe din aceste versuri sînt opere de artă compuse în graiuri regionale, nu în limbă literară. Iar la întrebarea: „care dintre graiurile prezente aci poate fi considerat ca punct de plecare al limbii literare românești?” — cred că nimeni nu ar risca să indice vreunul. Și chiar dacă cineva, pe baza unei vâgii impresii, ar fi îndemnat să se oprească la unul sau altul din aceste graiuri, toțiși rămîne fără răspuns celerălă întrebare: ce împrejurări au înlesnit impunerea acestui grai ca limbă literară? Și fără răspunsuri la amindouă întrebările nu se rezolvă problema. Avantajul lăurii în considerare a textelor coreșiene pentru stabilirea bazei limbii noastre, sînt în faptul că ele ne dau posibilitatea să răspundem la cele două întrebări.

J. Byck

„Frunzuliță ghioara, A lococ este dragostea; Mai bine să-i muști. Dă cînd eram copil mic, Că pleacă dă la rîmnic. Lăsați rîmnicu-nloriți Și i-am găsit vestejii, Dă că chidă năpădiți.”

(Gralul nostru)

„Strigă Mihu d'in l'emniță, N'im-ne-lume nu-l aud'e, Numa dragă maică-sa D'in pragu vecină-sa, Maică-sa iute merta Și pa Mihu intrăba: „Ce bai, Mihu d'e tot strig?” „Da io, maică, dîru ce strig?” „Du-te la domnu Ispan, Și tu, maică îl intrăba: Scolobzi-m-u, potopli-m-u-o?”

(G. Alexici)

Un text din Ardeal: „Dzis-ai, bad'e-și dzis, cin'e, Ca n-ai dragă ca pă min'e. Dacă merit la făgădău, Ești două-n drumu tău, Le iubești în butu mînu, Tu gînești că-mi pare rău.”

(G. Alexici)

„Dzis-ai, bad'e-și dzis, cin'e, Ca n-ai dragă ca pă min'e. Dacă merit la făgădău, Ești două-n drumu tău, Le iubești în butu mînu, Tu gînești că-mi pare rău.”

Valeriu Ripanu

„PRIMELE IUBIRI” de N. Labiș

Am suferit că poate-ar fi putut / Și mina să-ncearcă să se curme. Din fragmentele de sugere a durerii de fier, exprimată direct, prin propria lui voce, nu prin intermediul unor portrete sau episoade cu o vîgă anecdotică, / sînt citabile. De asemenea, trebuie amintită aparte „Moartea căprioarei”, comentată de la apariție, dar al cărei titlu se re-ideeaza, cel puțin pentru noi, acum. De ceea de jertă pe care o implică uciderea căprioarei pentru ca foamea ta-tăii, a copilului să se astîmpe, contrastul dintre sărăcia aeriană și nițel fabulosă a căprioarei — ca a unei fi-nțe a pădurii — și între „asasinarea” încrearea ei într-un rug de șase pîmînt de soare, dar de o oroare inevitabilă, nu putea înțeles decît în mintea copilului, într-o minte îndrăgostită „reli-gios” de populația basmelor și a legendelor. Impușcarea și sfîșierea căprioarei este, pentru el, un atentat la viața și la miraculos. Semnificativ Labiș des-

Laurențiu Fulga scrie că — „armata (...) trăla într-o

Doqmatofob

stare de agonie. Starea descrisă este aceea de „anahilare a tuturor sentimentelor”, „fîrîmirea deplină a rațiunii”, „prin furia nestăvilită a instinctelor...”

„Eroica” atînci deșigur că fragmentele publicate în numărul număr al „Vieții Românești” ar conștina vestigiul marelui funebru. Dar, ca să rămînem în domeniul de asociații indicat de autor, compoziția pare mai degrabă a lui Mahler decît a lui Beethoven. Acțiunea se desfășoară la Cotul Donului, în noiembrie 1942, în momentul în care „o armată de optzeci de mii de romîni se afla încercată de trupele sovietice...”; mizeria unei armate înfometate și înconjurată, capitularea ei și drumul spre lagărul de prizonieri. În aceste condiții „amara mută” începe să gîndească asupra rostului unui război care apare din ce în ce mai mult ca o aventură criminală. Soldații se întreabă ce caută ei acolo, departe de patrie, cine profiță de pe urma războiului, și încep să înțeleagă că acei care i-au minat la Don sînt aceiași, care, acasă, le fură munca, menținîndu-i în mizerie și suferință. Procesul gîndirii se trezește greu, în condiții de viață extrem de grele. Autorul insistă cu forță asupra vîgii apăsătoare, descrie amănunțit simptomele foametei, ale fricii, ale morții prin înșeț. Almosfera e sumbră, de-zălantă și Fulga, într-un forțissimo permanent realizează efecte impresionabile. Soldatul care, înnebunit, răcețea pe trupe morți și rîniți și recită din Apocalips, marelui soldațului zdrăcînt spre comandamentul românesc, spovedina colectivă a prizonierilor rîniți, îngheștii într-un câmpion peste care zboară bombardiere nemțești, alcătuite scene zguduătoare. Personajele nu sînt aproape deloc diferențiate, nici chiar cele pozitive nu se deosebește de cele negative, într-afel starea lor comună și continuă de a crîșpa și balacinează pînă-n marginea nebunii. De altfel, merita încredințarea cineva, sau un personaj își spăne — nu! Na trebuie să înnebunești!

„Aurul negru”

„Mănăste române. Amare române. Deșănate române. Așa își caracterizează Cezar Petrescu în pasajele de morală, forța convingerilor care-l înflăcărează pe eroul său, tocmălește adâncitatea emoției, a trăirii unui sentiment puternic. Sesizarea specificului individual al personalității poetului Ion Călina permite cititorului să pătrundă în tîmbele gândurilor și a mișcărilor eroice dintr-un act de sinceră militanță în revoluția din Muntenia anulului 1848.

„Aurul negru”

„Aurul negru”

„Mănăste române. Amare române. Deșănate române. Așa își caracterizează Cezar Petrescu în pasajele de morală, forța convingerilor care-l înflăcărează pe eroul său, tocmălește adâncitatea emoției, a trăirii unui sentiment puternic. Sesizarea specificului individual al personalității poetului Ion Călina permite cititorului să pătrundă în tîmbele gândurilor și a mișcărilor eroice dintr-un act de sinceră militanță în revoluția din Muntenia anulului 1848.

„Aurul negru”

„PRIMELE IUBIRI” de N. Labiș

Am să comit o indiscreție care, nădădușe că prin pitorescul și scumpul ei tot literar, nu va supăra „victimă”. Tînarul, foarte tînarul Labiș, are un cap ce aduce cu al lui Gorki. Nemulțumindu-se cu acest privilegiu, poetul și-a cultivat dedesubtul nasului său cîm de calm (de astă dată indiscreția nu-mi aparține, citiți-mă mîrșăreala într-unul din stihurile sale) o muștață mai mare ca a marelui autor, la Bogdan Hmelnițki. Stojare zar-darnic. Unicul lui atribut teribil nu poate să-i înlocuiască candoarea din obra-jii cruzi și care, de aceea, pare și con-fecționat. Dar chiar dacă l-ar prinde masca de mic hafman de operetă, natura lui reală o trădează ușor.

„Primele iubiri” emană de la un suflet de copil care vrea să prelungească copilăria. Frăgezimea năvăle este sensul nostalgiei lui după sat, după oamenii bîntuie care s-au înținat, după pîrîșii lăsați acolo — tatăl, chinul, pe-ogor, ca soldat fără voce în războiul cotropitor, ca infometat de marea secetă din Moldova anulului 1946, dar apoi de-venit agltator comunist, mama „plîns” cu pîrîl lung despletit cu firele albe ca inul și care i-a „aprinș în suflet chinul crud al conștiinței”; — și mai ales nostalgia după pădurea protec-toare față de care e atîșat ca față de o logătură de singe. O și invocă pe rînd ca mamă, soră, poale iubită, jude-cînt după unele versuri: „Iubă-mă, pădure în valuri moi / De liniște, de iarnă și de săr / Alungă pentru mine, pe cărări / Prin vînt cea mai frumoasă căprioară...” „Pădure, soră mea, te întîlneș / Cu-o strîngere de inimă du-rută / Măi-adăpă tu harul tău firesc / Și-măi-deșchi în suflet o izvoară”. Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Ne-ogor, ca soldat fără voce în războiul cotropitor, ca infometat de marea secetă din Moldova anulului 1946, dar apoi de-venit agltator comunist, mama „plîns” cu pîrîl lung despletit cu firele albe ca inul și care i-a „aprinș în suflet chinul crud al conștiinței”; — și mai ales nostalgia după pădurea protec-toare față de care e atîșat ca față de o logătură de singe. O și invocă pe rînd ca mamă, soră, poale iubită, jude-cînt după unele versuri: „Iubă-mă, pădure în valuri moi / De liniște, de iarnă și de săr / Alungă pentru mine, pe cărări / Prin vînt cea mai frumoasă căprioară...” „Pădure, soră mea, te întîlneș / Cu-o strîngere de inimă du-rută / Măi-adăpă tu harul tău firesc / Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Ne-

stă la geam, privind cu un farmec ne-șitior și neliniștit spectacolul lui ochi. „O seară străvezie s-a lăsat / Ca ochi de foc s-aprind în fundul văi / Lumini-le ferestrelor din sat / Pe drumul gol de săniș, zurgăliți / Am amuși și uite cum coboară / Un ceas de tîmă cînd în munții grei / Sălbăticiunii sfioase trec prin sără / Pe sub toiene-n trap stră-sorele scînteii / S-avîntă-n joc de blă-nuri moi, apucă / Cleștarul seric-n coar-ne ca un cleș / Cap lîngă cap s-alătura în goană / Cu gîlîit de șoapte omenești / Prin arborii de plumb își cerne luna / Lumina deasă-n aerul fierd / La mar-gine, poimii luminoși / Pe care-n zi-duri cordii o închei / Priul unde vine-le-și frîmîntă / Sub scoarța dantelată migalôs / Sîn cadentării neregulate / Acestui dans sălbatic și duos / Într-oare vale-n cînt o înfioră / Iși tremu-rea pe nevăzute strune / Cu gîlîit bulbucii suferinzi / Sîn copii deschi-de-a apelor ogîlnizi / Sub alba sărută-re a sorii lună. / Și peisajul delicat con-tinuuă astel pînă ce se preface-n-tr-o idiliă păgînă a sălbăticiunilor, a căprioa-rei cu cerbi și japii ca un motiv de țesătură. Cum natura stimulează forța vitală, Labiș se simte îndemnat să se socotească și el dinamizat. Pieptul lui e însă prea frăv ca să suporte dîștă-re la care dîștește. Noroc că poala trece-lăure pentru că, după o seară ex-periență, se înloare, la înțelepciunea bătrînească a pădurii, la frumusețea ei pololite, sonore și grațioase: „Trec în galop sub stîmăni de pădure / Sorb aerul și ca pe-o apă îl sim / Și totu-mi pare-ai de larg în juru-mi / Și larăși totu-mi pare-ai de strîm / Mi-s vinele umflata, pieptu-mi bate / Mă-nconjur în roiri de scînteii / Sălbatica păduri-timere / Și-nțelepciunea bătrînească-a ei”.

porului în fond, privită cu ochii adun-brîiți ai copilului. Se aude o jale sfîșisă, mai exact un plîns subter, un scîncet în accepția lui emfonică și care este totodată spîmînt de forțele vîr-jăse, opresive, spăimă de războaie, de exploatare, de secetă și nevoie de ocro-tire maternă, familială, de conservare instinctivă a universului fericit, a copîl-tărie. De aici și aburul de căldură, de dușoie pe care-l respiră incurșunite lirice ale poetului în biografia celor cu care se identifiă. Sîrăre ascunsă în Labiș o rezervă de tandreț. O recepti-vitate nefolosită dar vibrantă, mai adîncă decît ne-am închipuit la ceea ce este suferință pe lume și pe care poate și el o ignora. De aceea, din această dorință, fie și naivă de a curma durerea din lume, și nu în esenșimism chiar „semăntorism”, cum ar putea fi tentații unii să o creadă, Labiș cere tertare pămîntului natal, satului, pîrîn-țior, păduri, adică tuturor aceloră care, real sau simbolic, au îndără-tat. „Dac-am văzut întinșe bucurii / Ce prind s-aprîndă pretutindeni stele / Am suferit la rădăcina lor / Că nu era și urma mîinii mele / Și de-am văzut durerea lîșind / În sufle-te și-n trupuri negre urme /

„Primele iubiri”

„Primele iubiri” emană de la un suflet de copil care vrea să prelungească copilăria. Frăgezimea năvăle este sensul nostalgiei lui după sat, după oamenii bîntuie care s-au înținat, după pîrîșii lăsați acolo — tatăl, chinul, pe-ogor, ca soldat fără voce în războiul cotropitor, ca infometat de marea secetă din Moldova anulului 1946, dar apoi de-venit agltator comunist, mama „plîns” cu pîrîl lung despletit cu firele albe ca inul și care i-a „aprinș în suflet chinul crud al conștiinței”; — și mai ales nostalgia după pădurea protec-toare față de care e atîșat ca față de o logătură de singe. O și invocă pe rînd ca mamă, soră, poale iubită, jude-cînt după unele versuri: „Iubă-mă, pădure în valuri moi / De liniște, de iarnă și de săr / Alungă pentru mine, pe cărări / Prin vînt cea mai frumoasă căprioară...” „Pădure, soră mea, te întîlneș / Cu-o strîngere de inimă du-rută / Măi-adăpă tu harul tău firesc / Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Ne-

„Primele iubiri”

„Primele iubiri” emană de la un suflet de copil care vrea să prelungească copilăria. Frăgezimea năvăle este sensul nostalgiei lui după sat, după oamenii bîntuie care s-au înținat, după pîrîșii lăsați acolo — tatăl, chinul, pe-ogor, ca soldat fără voce în războiul cotropitor, ca infometat de marea secetă din Moldova anulului 1946, dar apoi de-venit agltator comunist, mama „plîns” cu pîrîl lung despletit cu firele albe ca inul și care i-a „aprinș în suflet chinul crud al conștiinței”; — și mai ales nostalgia după pădurea protec-toare față de care e atîșat ca față de o logătură de singe. O și invocă pe rînd ca mamă, soră, poale iubită, jude-cînt după unele versuri: „Iubă-mă, pădure în valuri moi / De liniște, de iarnă și de săr / Alungă pentru mine, pe cărări / Prin vînt cea mai frumoasă căprioară...” „Pădure, soră mea, te întîlneș / Cu-o strîngere de inimă du-rută / Măi-adăpă tu harul tău firesc / Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Ne-

„Primele iubiri”

„Primele iubiri” emană de la un suflet de copil care vrea să prelungească copilăria. Frăgezimea năvăle este sensul nostalgiei lui după sat, după oamenii bîntuie care s-au înținat, după pîrîșii lăsați acolo — tatăl, chinul, pe-ogor, ca soldat fără voce în războiul cotropitor, ca infometat de marea secetă din Moldova anulului 1946, dar apoi de-venit agltator comunist, mama „plîns” cu pîrîl lung despletit cu firele albe ca inul și care i-a „aprinș în suflet chinul crud al conștiinței”; — și mai ales nostalgia după pădurea protec-toare față de care e atîșat ca față de o logătură de singe. O și invocă pe rînd ca mamă, soră, poale iubită, jude-cînt după unele versuri: „Iubă-mă, pădure în valuri moi / De liniște, de iarnă și de săr / Alungă pentru mine, pe cărări / Prin vînt cea mai frumoasă căprioară...” „Pădure, soră mea, te întîlneș / Cu-o strîngere de inimă du-rută / Măi-adăpă tu harul tău firesc / Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Și-măi-adeșchi în suflet o izvoară”. Ne-

Abonati va PE ANUL 1957 La publicatiile UNIUNII SCRITORILOR DIN R.P.R. GAZETA LITERARA VIATA ROMINEASCA UTUNK STEAUA IGAZ SZO TINARUL SCRITOR IASUL LITERAR SCRISUL BANATEAN NEUE LITERATUR NOVI ZIVOT

„PRIMELE IUBIRI” de N. Labiș

Cronica literară

„PRIMELE IUBIRI” de N. Labiș

„PRIMELE IUBIRI” de N. Labiș

„PRIMELE IUBIRI” de N. Labiș

Disocieri

(Urmare din pag. 1-a)

a produs-o substituirea spiritului modern cu cel artistic superior...

la e. Pornind de la originalitatea epocii și de la posibilitățile noi de înțelegere a artistului contemporan...

Toate acestea reprezintă doar puțina nădejde. Ea rămâne însă deschisă.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Dacă înțelegem înțelegerea de a defini conținutul conceptului de modernitate, se observă ezitarea și formațiile aproximative, firești în cazul de față.

În a doua parte a articolului său, Raicu revine și încearcă să caracterizeze mulțimea a stilului modern.

Sint lucruri și planuri foarte deosebite. Dacă lăsam la o parte trăsăturile care introduc în termenul de definit, „sufliu” al prezentului...

narea prozel lirice, a comentariului liric, deci a unor trăsături stilistice de tip romantic...

Aceiași lucru în privința analizei pe care și Raicu și ceilalți o consideră specifică modernității...

Compoziția care răstoarnă ordinea temporală poate avea și ea drept de cetățenie în literatură...

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

În a doua parte a articolului său, Raicu revine și încearcă să caracterizeze mulțimea a stilului modern.

Sint lucruri și planuri foarte deosebite. Dacă lăsam la o parte trăsăturile care introduc în termenul de definit, „sufliu” al prezentului...

(Urmare din pag. 1-a)

al legitimității romantice, cu tendința lui de a spiritualiza și idealiza trecutul...

În curând, toate trăsăturile inspiratei lui Sorbul au revenit într-o lucrare carea poartă titlul Naționalismul și cultura...

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

În a doua parte a articolului său, Raicu revine și încearcă să caracterizeze mulțimea a stilului modern.

Sint lucruri și planuri foarte deosebite. Dacă lăsam la o parte trăsăturile care introduc în termenul de definit, „sufliu” al prezentului...

Sint lucruri și planuri foarte deosebite. Dacă lăsam la o parte trăsăturile care introduc în termenul de definit, „sufliu” al prezentului...

lud. Aflșul premieriei, reprodus în noua ediție, nu conține numele directorului de scenă...

Piesa întâișia un episod din lumea studenției, un mediu pe care Sorbul îl mai evocase în comedia într-un act Poveste banală...

După un an și ceva, în Iași aștit de învălășiiți ai refugului...

În 1920 a cîntat acțiunea Traian Grozăvescu, iar în 1931 George Enescu.

Încă mai și vremea de acest sîrșit sînt în nesemnă strîșit frumuseții tradiției...

Încă mai și vremea de acest sîrșit sînt în nesemnă strîșit frumuseții tradiției...

că a lui, să l se deschidă porțile scenei oficiale. Citeva zeci de pagini de text...

După un an și ceva, în Iași aștit de învălășiiți ai refugului...

În 1920 a cîntat acțiunea Traian Grozăvescu, iar în 1931 George Enescu.

Încă mai și vremea de acest sîrșit sînt în nesemnă strîșit frumuseții tradiției...

Încă mai și vremea de acest sîrșit sînt în nesemnă strîșit frumuseții tradiției...

prietenul și ruda lui, cu care alcătuește un grup dominat de o mișune literară oarecum asemănătoare...

M-am bucurat deci de regăsirea operelor dramatice ale lui Sorbul, în cele două volume publicate de Editura de stat pentru literatură și artă.

Tudor Vianu

(Urmare din pag. 1-a)

Tradiție și cultură

lui Pușkin, cărei zăream călătorează în minierilor puse în ștefnele de puștie.

M-au deșteptat din visare prietenii cu care eram, și am mai întîrziat o clipă în prag, și m-am mai uitat odată, bine, bine, la încăperea unde dansase nemuritorul, în vechi noapți de iarnă...

Alta dată, într-un amurg de iarnă, m-am dus să văd monumentul lui Ceal-kovski din Moscova.

Noi, generația de aici, avem a îndreptă, greșalele. La această îndreptare, e care a tîbit ca nimeni altul tot ce a fost frumos, tot ce a însemnat un pas înainte în dramaturgia și în celălalt drum al progresului.

Stearjarul din Neveçivici, te tin în marele amintiri, și dau laudă minitor ce nu te-au lăsat puștie...

Eusebiu Camilari

„dure”, „Vara”, „Zi de toamnă”, „Iași zăpadă”. Aceste patru poezii sînt niște gravuri în aqua-forte, cu o substanță subterană care creează impresia mișcării permanente a naturii...

Crețnd, să știi tu să te dîrdui, Nu să-ți faci vîltoară ori succes. E rușinos, pe buza-oricînd Pădă-n zadar, să-ți ai ades.

ACTA EST FABULA

Pușin știi că la Oravița, adică într-un modest orașel de provincie, se află unul din cele mai însemnate monumente de cultură ce le avem: clădirea unui teatru zidit în anul 1817.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

BLOC-NOTES

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

TEMEI

Eu n-aș fi grădinarul iscusit, Ce-și crește cu iubire ce-a sădit — Și nu aș fi cu voi tovarăș bun, În rînd mai strîns, eu pasul de nu-mi pun.

Scru mîndru: comunism! — da-n ceasul greu, De-aș inclina un dram standardul meu, Ori de n-aș fi cu voi într-un cuvînt, N-aș merita în veci acest pămînt.

GRIJI

Linște și miez de noapte, Pretutîndeni luna bale — Și cum calcă gînditoare, Varsă-oțel din munți la Mare.

Reșița, cu dragi furnale, Ca o mamă-i sare-n cale: „Lună, prea țî-al trosit Din oțelul țîu slăvit.

STEMA

Brazi sădîți pe cremeni sorb din soare; Cîndă meru; iar noi, sub cer senin, Sînd am crescut-o ca pe-o floare; Snopi i-am prins la briu, cu spicul plin.

Și-am suit o stea strălucitoare Unde-a stat coroana ca un spin — Stea a păcii e și-a lumii care Lenin o gîndea d'amanțin.

Demetriu Pan

Dintr-o călătorie

(Urmare din pag. 1-a)

fără să întunece întreg tabloul întredrîș, sint reale și se cer remediate. Și pot fi remediate. Ele nu demonstrează numai situația grea a unei regiuni „periferice”, ci și exigențele, sporile locmai datorită regimului nostru, ale unei populații care în trecut nici nu s-ar fi gîndit să pînă cu altă curaj asemenea probleme cum ar fi construcția unei călătorii într-o comunități pînă în inimă munților.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

CARNET SOVIETIC

Este vorba de un poem (în versuri) intitulat „Ispiriția sfîntului Antonie”, de cîteva fragmente dintr-o comedie, „Două surori”, și din romanul „Două generații”, de două povestiri: „Stepan Semionovici Dubkov” și „Reformatorul și neamul rusească”.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

INCA O DATA DESPRE TIPIC

Într-un articol polemic, publicat sub acest titlu în revista „Zvezda” nr. 10, criticul A. Iezulov se ridică împotriva eroare schematică din literatură și împotriva criticilor dogmatici, care au ocolit semnalaarea acestor nereguli compuneri de la marginea literaturii, sau, dimpotrivă, le-au aprobat și incurajat.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

TRADUCERI DIN LITERATURA ROMINEASCA

Revista „Zvezda” nr. 10, publică prima parte a navelui lui Francisc Munteanu „A venit un om”. Traducerea e semnată de N. Snetkova și I. Fihman.

DESCOPERIREA UNOR OPERE NECUNOSCUTE ALE LUI TURGHENIEV

Stavitski francez A. Mason a făcut de curînd o comunicare la Institutul de literatură rusă al Academiei de Științe a U.R.S.S. despre un număr de manuscrise inedite ale lui I. Turgheniev, pe care l-a descoperit la Biblioteca Națională din Paris.

VERSURI NOI DE BORIS PASTERNAK

Cîntările n-au mai înțîlnit de mult în presă versurile poetului sovietic Boris Pasternak. În revista „Znamea” nr. 9, apărîu recent, poetul publică opt poezii care par a avea și un rol programatic. S-ar putea întemeia și dinaintea că ele ar fi dintr-un punct de vedere, o tablou tematic al unor versuri încă necunoscute (de altminteri se anunță apariția unei ample dulegeri din versurile lui B. Pasternak).

GRUPUL DE VERSURI PUBLICATE SE DESCHIDE CU UN MIC POEM CONFINĂND ELEMENTE DINTR-O ARS POETICA, DIN CARE VOM CITA PRIMELE STROFE:

Pe toate-ăși urea să le pătrund Pînă-n întreguri: Și munca, și-al cărării prund Înima-n nguri. Și, scurse, zil le țîrzi, Și-a lor pricină.

INCA O DATA DESPRE TIPIC

Într-un articol polemic, publicat sub acest titlu în revista „Zvezda” nr. 10, criticul A. Iezulov se ridică împotriva eroare schematică din literatură și împotriva criticilor dogmatici, care au ocolit semnalaarea acestor nereguli compuneri de la marginea literaturii, sau, dimpotrivă, le-au aprobat și incurajat.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Pe lângă ce ne aflăm încă în stadiul de căutare a unei metode, trebuie amintit că în această discuție s-a urmat și o cale destul de bizară.

Note la o controversă

„SPIRIT“ sau „STIL“?

Cu câteva luni în urmă, într-o convorbire cu redactorul literar al „Informației“...

energie trebuincios participării la o înțelegere cum formală și cum expresivă.

perpetuă. Ca dialecticien, ne opunem, bineînțeles, acestui concept, iar stilul nostru actual interfezențe, peste ani și secole.

Ultimele numere ale „Gazetei literare“ au lărgit brusc sfera acestor discuții, pînă la o controversă (titlul articolului acad. Tudor Vianu)...

Părea noastră e că introducerea în discuție a ideii de spirit modern dă loc unui viciu de formă destul de primordiale, mai ales dacă termenul vulturos îl se repetă.

Unul dintre aspectele care ne interesează este prezența internațională a literaturii noastre, la ora actuală. Este folosirea, de către creatorii acestei literaturi, a unei tehnici artistice de o cît mai extinsă valabilitate.

Înaintea de a ne răzgând să considerăm rubrica „Gazetei literare“ o adevărată laterală a acestor discuții...

Faptul că există o dispută despre stilul modern, în publicistica noastră, că ea participă oameni de literă de felurile formații intelectuale...

Mași există însă o condiție a stilului modern: autenticitatea. Patriotismul este una din însușirile fundamentale ale omului socialist.

Controversa „spiritului modern“ în cultura mondială are multiple și grave implicațiuni în care unanimitatea nu-i totdeauna concludentă.

Varietatea extremă a aspectelor creației artistice și literare, în socialul modern, are o semnificație deosebită...

Sau, înaintea de a ne răzgând să considerăm rubrica „Gazetei literare“ o adevărată laterală a acestor discuții...

La reeditarea lui Ion Codru Drăgusanu (III)

Momentul desigur cel mai „pașionant“ al vieții lui Ion Codru Drăgusanu a fost revoluția din 1848...

erorilor populare, și gîndirea sociologică, care încredințează poporul dreptul de a se cirumi singur.

cap de operă și conștient de operă, la plural, Ion Codru Drăgusanu scria: capodoperă și capodoperile, iar noul editor transcrie întocmai...

rubla sau carboava ca dimensiune și greutate, nu atinge greutatea de 28,1/2 kgr.!

r. 8: ajutorul p. ajutorul; r. 8: alucea p. alucea; r. 9: învâdător p. învâdător;

r. 10: fragedelor p. fragedelor; r. 10: alucea p. alucea; r. 9: învâdător p. învâdător;

r. 15: amănând p. amănând; r. 15: învâdător p. învâdător;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 19: Vai învâdător p. învâdător; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm; r. 21: Să nu uităm p. Să nu uităm;

„...nici o limbă cultă pe fața globului pămîntesc nu se află în gura poporului strîns luat...“

Mihnea Gheorghiu

NEMARGINIRE

Poate-nr-o peșteră sau sub un pom S-a prefăcut materia în om Nesprimînd că jucăria sa I se va pune-n curmeziș cîndva.

NEMARGINIRE

Și ne-am pornit pe-ncrenări fierbinți: Unii vrem omenie — alții arginți.

NEMARGINIRE

Cînd lumea nu o schimbă la repezală Cînd măgălești pentru viață floră, Și ești înconjurat de negustori Ce-și vîră arginții-n suflet ca-ntr-o oală.

INTOARCEREA POETULUI

Afară, stelele s-au împodobit cu noaple În mine, grînele inimii se leagănă coapte...

INTOARCEREA POETULUI

E biruință de zece ori mai minunăță Cînd în urma ta calea a rămas însingurată...

INTOARCEREA POETULUI

Floriile gîndului cresc din pămînt Și chiar de petalele mai sînt uneori ciudate...

Șerban Cioculescu

În editia recentă, cuvinte rectifcate și adăugate în ortografia curentă...

Atacul cotei 304

EUSTATIU STOENESCU 'Femeie in atelier'

Note si comentarii

O colaborare originala intre un critic si un tinar autor

Altele le spune unor mici modificali. In roman, avocaturii Cosmes...

Din partea a IX-a a 'Cronici de familie' de PETRU DUMITRIU

vo. Bine organizata, lumea asta. Bine facuta. Bravo. — Le monde à l'envers, zise Gogu Apostolescu...

Agenda internationala

● Editura Aufbau din Berlin a publicat unul dintre ultimele romane ale lui Heinrich Mann...

● Postul de Radio Budapesta va difuza in curand 'Odiseea' de Homer...

La ceasul acela, la zece sau douazeci de kilometri de acolo, locotenentul Friedmann simtea că zguduie cineva de umăr...

Colaborare originala intre un critic si un tinar autor

Altele le spune unor mici modificali. In roman, avocaturii Cosmes...

Din partea a IX-a a 'Cronici de familie' de PETRU DUMITRIU

vo. Bine organizata, lumea asta. Bine facuta. Bravo. — Le monde à l'envers, zise Gogu Apostolescu...

Agenda internationala

● Editura Aufbau din Berlin a publicat unul dintre ultimele romane ale lui Heinrich Mann...

Agenda internationala

● Postul de Radio Budapesta va difuza in curand 'Odiseea' de Homer...

La ceasul acela, la zece sau douazeci de kilometri de acolo, locotenentul Friedmann simtea că zguduie cineva de umăr...

Colaborare originala intre un critic si un tinar autor

Altele le spune unor mici modificali. In roman, avocaturii Cosmes...

Din partea a IX-a a 'Cronici de familie' de PETRU DUMITRIU

vo. Bine organizata, lumea asta. Bine facuta. Bravo. — Le monde à l'envers, zise Gogu Apostolescu...

Agenda internationala

● Editura Aufbau din Berlin a publicat unul dintre ultimele romane ale lui Heinrich Mann...

Agenda internationala

● Postul de Radio Budapesta va difuza in curand 'Odiseea' de Homer...

La ceasul acela, la zece sau douazeci de kilometri de acolo, locotenentul Friedmann simtea că zguduie cineva de umăr...

Colaborare originala intre un critic si un tinar autor

Altele le spune unor mici modificali. In roman, avocaturii Cosmes...

Din partea a IX-a a 'Cronici de familie' de PETRU DUMITRIU

vo. Bine organizata, lumea asta. Bine facuta. Bravo. — Le monde à l'envers, zise Gogu Apostolescu...

Agenda internationala

● Editura Aufbau din Berlin a publicat unul dintre ultimele romane ale lui Heinrich Mann...

Agenda internationala

● Postul de Radio Budapesta va difuza in curand 'Odiseea' de Homer...

● Editurile si revistele sovietice acordă o atenție din ce în ce mai mare traducerilor din operele scriitorilor străini...